

Türk Dünyası'nda Ortak Yazı Dili ve Alfabe Meselesi

Hakan GÜLER

Türk dili, çağları aşan birikimiyle; söz varlığının zenginliği, konuşan sayısının 200 milyonu aşması, birçok lehçe ve ağzı içerisinde barındırması, bilim ve edebiyat dili olması gibi özellikleri sayesinde dünyanın en önemli dilleri arasında yüksek bir mertebede konumlanmıştır.

Bugün 21 tane yazı diliyle temsil edilen Türk dili, 13. yüzyıla kadar tek bir yazı dili olarak varlığını korumuştur. 13. yüzyıldan sonra siyasi, ekonomik, coğrafi ve sosyal sebeplerden ötürü farklı kollara ayrılmış olsa da, bu durum Türk dilinin bir bütünü teşkil ettiği gerçeğini değiştirmemiştir. Günümüzde 7 bağımsız Türk Devleti'nin (Türkiye, Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan, Türkmenistan, KKTC) resmi dili- her ne kadar Azerice, Kazakça vs. diye adlandırılmış olsa da- Türkçedir. Bunların yanı sıra, özerk ya da başka devletlere bağlı Türk yurtlarında da Türkçe hem yazı hem de konuşma dili olarak varlığını sürdürmektedir.

19. asrın sonlarında, 20. asrın başlarında özellikle İsmail Bey Gaspıralı ve onun fikir çatısı altında birleşen aydınların çabalarıyla Türk dili tekrar tek bir yazı dili çerçevesinde işlenmeye çalışılmıştır. 35 yıl boyunca Türk Dünyası'nın ortak sesi olmayı başaran Tercüman Gazetesi aracılığıyla, Gaspıralı'nın gerçekleştirmeye çalıştığı "dilde, işte, fikir-

de birlik" ülküsünün ilk adımı olan "dilde birlik" onun bütün çalışmalarının temelini teşkil etmiştir. Gaspıralı İsmail Bey, Türk Milleti'nin boylarını birbirine bağlayan en önemli unsurun, "dil" olduğu görüşündeydi (Hablemitoğlu 2017: 55). İsmail Bey Gaspıralı'nın hedefi, Türkiye Türkçesini bütün Türk Dünyası'nın ortak yazı dili haline getirmektir (Argunşah 2002: 15). İsmail Bey, Türk Lehçeleri arasında yaratılmaya çalışılan uçurumu kapatmak gayesi ile bütün faaliyet hayatının en önemli kısmını "dilde birlik" düşüncesini gerçekleştirmeye hasretmiştir (Hablemitoğlu 2017: 55). Gaspıralı, bu amaçla Türk Dünyası'nda "Ceditçilik" hareketini başlatmış ve bu hareketin öncüsü olmuştur. Ceditçilik hareketi bağlamında, "Hakim bir milletin; mahkum düşmesi, mahkum bir milletin yok olması, mektepsizlikten ileri gelir" sözünün gereğince, Türk Dünyası'nın çeşitli bölgelerinde kongreler, kurultaylar düzenlenmiş, birçok bölgede "Usül-ü Cedit" adı verilen Türk okulları açılmış, bilimsel ve sosyal çalışmalar yapılmış, bu vesileyle "dilde birlik" sağlanmaya çalışılmıştır. Gaspıralı'nın bütün bu çalışmaları bir "uyanış" meydana getirdiyse de tam bir başarıya ulaşamamıştır. Sonraki dönemlerde, aşağıda bahsini edeceğimiz birçok gelişme yaşansa da özellikle siyasi sebeplerden ötürü "dilde, işte, fikirde birlik" ülküsü hiçbir zaman layığını bulamamıştır. Ancak bu durum "dilde birlik" ülküsüne gönül vermiş hiçbir kimseyi umutsuzluğa da sürüklememiş, aksine daha çok çalışmaya teşvik etmiştir.

Türk Dünyası'nda ortak bir yazı dili için en önemli adımlardan birisi, ortak bir alfabenin olmasıdır. Bu açıdan bakıldığında 1926 yılında Bakü'de düzenlenen "Bakü Türkoloji Kurultayı"nın önemi daha iyi anlaşılacaktır. Bakü Kurultayı'nda tartışılan konuların başında alfabe meselesi gelmekteydi. Bir grup, Latin Alfabesi temelli bir Türk Alfabesi taraftarıyken bir grup, mevcut kullanılmakta olan Arap Alfabesi'ni ıslah etme taraftarıydı. Bu kurultayı, Sovyet Rusya da destekliyordu. Anadolu Türklüğü henüz Latin Alfabesine geçmiş değildi. Türkistan Türklerinin Latin Alfabesine geçmesi demek bir noktada Anadolu ile Türkistan'ın bağlarını koparmak demektir. Sovyet siyasi taktiklerinin bir ürünü olan Bakü Kurultayı'nda, "yeni alfabenin", "Türk şivelerinin fonetik yapısına her bakımdan cevap verebilecek seviyede olması" kararının çıkması ve Latin Alfabesine geçişin "her cumhuriyetin kendi iç işi" olduğu sonucuna ulaşılmasının ardından, Türk Cumhuriyetlerinin hepsinde yazıda Latinleşme

çalışmaları başlatılmıştır (Şirin 2015: 374). Bir başka açıdan bakıldığında Rusya, Türkistan Türklerine karşı başlattığı asimilasyon politikası neticesinde Rus/Kiril harflerini onlara dayatmak niyetindeydi. Bunun yapılabilmesi için öncelikle kutsal sayılan ve bırakılmasına Türkler tarafından hiddetle karşı çıkılan Arap Alfabeti'nin yavaş yavaş terk edilmesi gerekmektedir. İşte Sovyet Rusya'nın kurultayı desteklemekteki mantığı bu çizgide şekillenmişti. Kurultayı destekleyen Türkler açısından ise "Bakü Kurultayı" dilde birlik yolunda atılmış önemli bir adım olarak görülüyordu. Bütün olanları bir kenara bırakarak, 1926 yılının şubat ayında Bakü'de işe başlayan Birinci Türkoloji Kurultayı'nın Türk halklarının geleceğindeki tarihi rolü Sovyetlerin siyasi maksatlarından daha üstün olmuştur (Hasanlı 1999: 10). Bu kurultaya Mehmet Fuat Köprülü, T. Menzel, Barthold gibi büyük Türkologların katılması, kurultayın önemini anlatmaya yetmektedir.

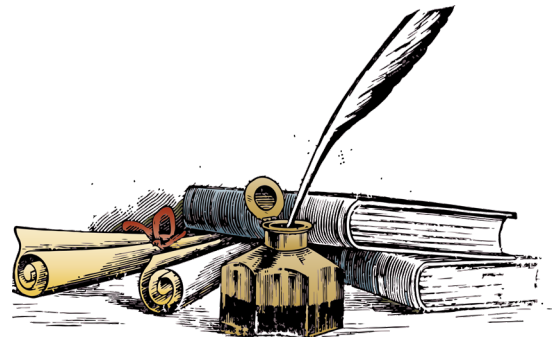
1925-28 yıllarında Azerbaycan Latin harflerine geçti. 1928 yılında Türkiye de Latin Alfabetini kabul etti. 1928-30 yıllarında Sovyetler Birliği'ndeki diğer Türk Cumhuriyetleri de Latin alfabetine geçirildiler. Aynı cumhuriyetler 1937-40 arasında tekrar alfabe değiştirmek zorunda kalarak Rus/Kiril Alfabetini kabul ettiler. Çin'deki Uygur ve Kazak Türkleri de 1954-74 arasında değişik bir Latin Alfabeti kullandılar (Ercilasun 2015: 142). Ortak alfabe ve yazı dili meselesinin kırılma noktalarından belki de en önemlisi İlminski'nin her Türk boyuna farklı bir alfabe vererek şivelerini yazı dili haline getirme gayreti ve bu gayretin başarıyla sonuçlanmış olmasıydı (Argunşah 2002: 15). İlminski bu hamlesiyle, doğal olarak var olan farklılıkları sünî olarak daha da arttırdı. Sovyetler Birliği dağılıncaya kadar artarak büyüyen bu uçurum, Sovyetlerin dağılması ve Türk Cumhuriyetlerinin kurulmasıyla birlikte yeniden azaltılmaya çalışılsa da geri dönüşü olmayan bazı siyasi ve sosyal darbeler yüzünden tam anlamıyla bir iyileşme yaşanmadı.

Özellikle 1990'larda Türkiye'den ve tüm Türk Dünyası'ndan aydınların çalışmalarıyla bazı kararlar alınmış olsa da bu kararların birçoğu uygulamaya konulamadı. Alınan bu kararlardan en önemlisi "34 Harfli Ortak Türk Alfabeti"ne geçilmesi kararıydı. Bu karara göre en kalabalık konuşura, en köklü kesintisiz yazı dili geleneğine sahip olan Türkiye Türkçesi esas alınacaktı. Geri kalan Türk dilleri ihtiyaçları olması durumunda anlam ayırıcı olan kapalı e, geniz n'si, girtlak h'si, çift du-

dak w'si, art damak patlamalı q sesi gibi harfleri kullanabilecekti (Demir, Yılmaz 2014: 59). Ancak aydınlar tarafından kabul edilen bu kararlar siyasi olarak destek görmemiş ve zaman içerisinde özellikle Özbekistan ve Türkmenistan'ın bu karardan caymaları ve farklı bir alfabeyle yollarına devam etmeleri bu kararı da havada bırakmıştır. Özbekistan ve Türkmenistan alfabelerine, Türk Alfabetinde bulunmayan harfler eklenmiştir. Değişik zamanlarda kararsız Latin Alfabeti denemelerinde bulunan bu iki Türk yurdu zamanla epeyce farklılaşarak "Ortak Türk Alfabeti"nden uzaklaşmışlardır. Tüm bu yaşananlara rağmen günümüzde Türk Cumhuriyetleri teker teker Latin Alfabetine geçmekte ya da geçmeye hazırlanmaktadır. Kazakistan ve Kırgızistan'ın da Latin Alfabetine geçişlerini tamamlamalarıyla birlikte Türk Dünyası'nda yazı birliği büyük ölçüde tamamlanacaktır (Şahin 2013: 453).

18-20 Kasım 1991'de Marmara Üniversitesi'nde Düzenlenen "Çağdaş Türk Alfabetleri" Sempozyumunda Kabul Edilen "34 Harfli Türk Alfabeti".

a	g	q	r	y
b	ğ	l	s	z
c	h	m	ş	
ç	x	n	t	
d	ı	ñ	u	
e	i	o	ü	
ä	j	ö	v	
f	k	p	w	

KAYNAKLAR

Günümüzde Türk Cumhuriyetleriyle gelişen ilişkiler neticesinde, siyasi-sosyal-ekonomik birlik fikri birçok platformda gündeme gelmektedir. Özellikle TİKA, TÜRKSOY, Türk Keneşi ve Yunus Emre Enstitüsü; Kazakistan-Türkiye Ahmet Yesevi Üniversitesi ve Kırgızistan-Türkiye Manas Üniversitesi gibi kurumlar aracılığıyla bütün Türk Dünyası'nda Türkiye Türkçesi öğretilmekte ve yine bu kurumlar aracılığıyla birlik olma fikri sürekli gündemde tutulmakta, ortak değerler tekrar gün yüzüne çıkarılmaktadır. Ortak değerler etrafında birleşmenin önemini iyi kavrayan birey ve kurumlarla daha da güçlü şekilde tartışılması gereken ortak alfabe ve yazı dili meselesi; her Türk için aynı zamanda bir vasiyeti yerine getirmenin onurunu da içerisinde barındırmaktadır. Nitekim Gaspıralı İsmail Bey'in aşağıdaki sözleri bütün Türkler için bir vasiyetname niteliği taşımaktadır:

“Elli milyonluk (O dönem için) Türk kavminin vilâyet vilâyet şiveleri, telaffuzda tefavütleri (ayrılıkları) var ise de hâsıl lisânları birdir, binaenaleyh bu kavim-i necîbenin umûmî lisân-ı edebiyeye hakkı olduğundan maâda, dünyada yaşamak istiyor ise her şeyden ziyâde ve her şeyden evvel ittihâd-ı lisâna (dil birliğine) çalışmalıdır... Arslan gibi milletin başına gelen felâketler... her su boyunda bir Han ya da Emîre tâbi bulunduğundan değildir. Her su boyunda bir şive kullanıp, şimdiye kadar umûmî lisân-ı hitâbet, lisân-ı edeb vücûda getirmekte ettiği gaflettir” (Hablemitoğlu 2001: 374).

Argunşah, M. (2008). Ortak Dil Yaratırken Yapılanlar ve Beklentiler, *Türk Dünyasında Ortak Dil Türkçe Bilgi Şöleni s.15*, TDK Yayınları, Ankara.

Ercilasun, A.B. (2015). *Dilde Birlik*. Akçağ Yayınları, Ankara.

Demir, N.; Yılmaz, E. (2014). *Bitmeyen Öykü: Alfabe Tartışmaları*. Hoca Ahmet Yesevi Uluslararası Türk-Kazak Üniversitesi Yayınları, Ankara.

Hablemitoğlu, N. (2017). *Gaspıralı İsmail*. Pozitif Yayınları, İstanbul.

Hablemitoğlu, N. (2001). Gaspıralı İsmail Bey: Dilde Birlik ve Türklük Bilinci, *Türk Dünyası Dil ve Edebiyat Dergisi (Gaspıralı İsmail Bey ve Dilde Birlik Sayısı) s.369*, TDK Yayınları, Ankara.

Hasanlı, C. (1999). Birinci Türkoloji Qultaya Qısa Tarixi Baxış, *1926 Bakü Türkoloji Kongresinin 70. Yıl Dönümü Toplantısı s.7*, TDK Yayınları, Ankara.

Şahin, E. (2013). Türk Dünyası'nda Yazı Birliği: Latin Alfabeti Temelinde Yeni Türk Alfabetleri, *Yeni Türkiye Dergisi s.449*

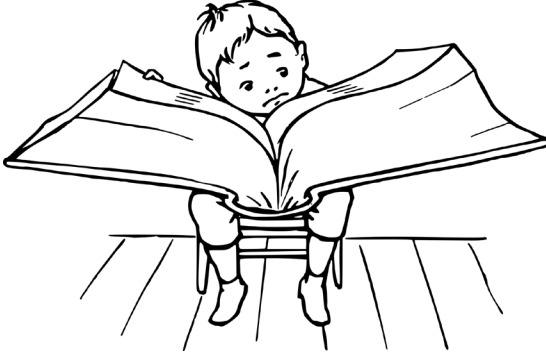
Şirin, H. (2015). *Başlangıçtan Günümüze Türk Yazı Sistemleri*. Bilge Kültür Sanat, İstanbul.

Çocuk Edebiyatında İçerik Meselesine Genel Bir Bakış

Sencan YEMİŞ

Çocuklara yönelik eserlerdeki içerik son zamanlarda sık sık gündeme gelen ve ebeveynler tarafından oldukça önemsenen konulardan biri haline geldi. Çocuklarını okuduğu kitabın zararlı satırlarından korumak için herkesçe tanınan yazarların kitaplarını almayı tercih eden aileler, artık bu önlemin de yeterli olmadığını farkındalar. Bazı forumlarda çocukların okuyabileceği kitapların neler olduğuna dair alternatif paylaşımlar yapılmaya başlandı, fakat bu paylaşımlar yeterli olmamakla birlikte bu paylaşımlardaki eserlerin nitelikleri de tartışılmaya açık bir konudur.

Çocuk Edebiyatı; sözlü kültür döneminde masal, efsane, destan, ninni ve tekerleme olarak süregelirken, yazılı edebiyata geçilmesiyle birlikte içerikleri bakımından çocuklara yönelik edebi metinler ortaya koymak bir ihtiyaç haline geldi. İçerik dendiği zaman anlamamız gereken unsurlar şunlardır:

- 1- İleti
- 2- Konu
- 3- Kahramanlar
- 4- Metnin Anlatım Biçimi
- 5- Metinde Kullanılan Dil.

Ayrıca çocuklara yönelik öykü ve romanlarda iki temel öge; çocuğa görelilik ve çocuk gerçekçiliği bulunmalıdır. Çocuğunuza uygun konuyu seçebilmek için çocuğunuzun hangi gelişim döneminde olduğunu bilmeniz gerekir.

Fakat her çocuğun özel olduğu ve farklı zamanlarda gelişebileceği de göz ardı edilmemelidir. Piaget'e göre çocukların gelişim dönemleri;

1-İşlem Öncesi Dönem (2-7): Oyun çağıdır ve çocuklar ben merkezcidirler. Örneğin güneşin bile onları izlediğini düşünebilirler.

2-Somut İşlemler Dönemi (7-11): Çocuklar bu dönemde ben merkezci değildir. Artık empati ve parça bütün ilişkisi kurabilirler. Somut problemleri çözebilirler. Bu dönemde çocukların soyut kavramlarla yüklü bir konudan oluşan metni anlamasını bekleyemeyiz. Çocuk, metinde "adalet" gibi soyut bir kavramı okuduğunda bu kavramı öğrense bile, onu içselleştiremez ve kullanamaz.

3-Soyut İşlemler Dönemi (11-15): Bu dönem hayat boyu etkisi devam edecek bir dönemdir. Çocuklar bu dönemde soyut düşünebilir ve onların varsayımsal düşünme yeteneği gelişme gösterir. Bu yaş grubundaki çocuklar, problemlere gerçekçi ve sistematik yaklaşabilirler.

Soyut işlemler dönemine henüz gelmemiş olan çocuklara yönelik kitaplarda bolca görsele yer verilmelidir. Kavramlar, resimlerle somutlaştırılmaktadır. "Bir resim, bin kelimeye bedeldir" sözünden yola çıkarak iyi çizilmiş bir resmin, metnin iletisini tamamladığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Örnek olarak, "gergedan"ı görmemiş bir çocuğa onu yazıyla anlatmak güçtür, ancak yazının yanına bir gergedan resmi koymak çocuğun, kavramı somutlaştırmasına yardımcı olacaktır. Çocukların bu tür resimlemelerden hoşlanması doğaldır. Ayrıca çizimler temadan farklı olmamalıdır. Çünkü bu çizimler çocuğun düşünce dünyasını zenginleştirir, onun psiko-sosyal ve bilişsel gelişimlerini derinden etkiler.

Üslup açısından bakıldığında Çocuk Edebiyatı ürünlerinde olaylar, ayrıntılara girilmeden, açık ve anlaşılabilir bir biçimde anlatılmalıdır. Yöntem açısından bakıldığında ise olay örgüsünün geçişlerinde kopukluk olmamalıdır, zira olay örgüsünde oluşan kopukluklar çocuğun dikkatinin metinden kaymasına yol açacaktır. Kitabı okuyan çocuk konuştuğu dilin kullanım olanaklarından yararlanır, çocuğun dili kullanma becerisi artar, kavram gelişimi desteklenir, ana dili öğrenme alt yapısı oluşturulur. Anlatımda benzetmelerden yararlanılabilir, argo söyleyişlerden kaçınılmalıdır. Cinsiyetçi kalıplar yerine çocuğun kendi cinsiyetinde kişiliğini

tanımlayabileceği ifadeler yer verilmeli, ödül-ceza yerine doğru-yanlış kavramlarına dikkat çekilmelidir.

İdeolojik tutumlardan uzak bir şekilde, her şeyden önce henüz küçük birer insan olan çocuklara evrensel ahlak ve doğrular benimsetilmelidir. Düşünen çocuk merak eder, merak eden çocuk araştırır, bu bağlamda çocukların girişimci ve yaratıcı kimlik kazanmaları sağlanabilir. Burada Namık Kemal'in bir sözünü hatırlamak gerekir: *"Çocuklar göremeyeceğimiz bir zamana gönderdiğimiz canlı mesajlardır."* Çocukların kitaptaki kahramanlarla ilişki kurabilmeleri için kahraman sayısı az tutulmalıdır. Kahramanın amaçları vardır, olay örgüsü içerisinde kahramanın amacına ulaşma sürecinde okur da kahramana zihniyle eşlik eder.

Çocuk kitapları hayvan sevgisi doğaya saygı ve koruma gibi davranışları benimsetebilmelidir. Çocukların çevrelerinden aldıkları sevgi ile zihinsel gelişimleri doğru orantılıdır. Sevgi ve güven ortamında yetişen çocuklar duyuşsal ve bilişsel becerilerini ortaya koymakta daha başarılıdır. Bu sebeple kitapların kaynağı sevgi olmalıdır. Nefret, sapkın düşünce ve eylemler "sanat için" düşüncesiyle dahi çocuk kitaplarında bulunmamalıdır. Küçük kalplerin büyük zihinlerine hitap eden kitaplara en büyük hassasiyeti başta yazarlar, sanatçılar ve ebeveynler göstermelidir.

Tıpkı Abdülhak Hamit Tarhan'ın dediği gibi,

*"Kim demiş ki çocuk küçük bir şeydir?
Bir çocuk belki de en büyük şeydir."*

Türkiye’de Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması

Meryem ÖZER

Çağlar boyu insanlık, dünya üzerindeki varlığını bir şekilde kanıtlamak ve ölümden sonra da bu varlığın kalıcı olmasını sağlamak istemişlerdir. Bunun için ilk çağlardan bu yana nice yöntem deneyen insanlık; duvar resimlerinde, heykellerde, kitaplarda ve daha nice sanat eserinde bu amaca hizmet etmiş, bizlere geçmişi aydınlatma noktasında bilerek veya bilmeyerek kandil olmuşlardır.

Geçmişten gelen bunca çabaya vefa olarak; unutulmuş ya da unutulmaya yüz tutmuş tüm değerleri gün yüzüne çıkarmak ve yaşatmak için birtakım çalışmalar yürütülmektedir. Bu çalışmalar arasında “Somut Olmayan Kültürel Miraslar” ile ilgili çalışmalar, bahsini ettiğimiz konuda önemli bir yer tutmaktadır.

UNESCO’nun 2003 Eylül-Ekim döneminde toplanan 32. Genel Konferansı sırasında, Somut Olmayan Kültürel Miras’ın (SOKÜM) Korunması Sözleşmesi, önce 09-14 Ekim 2003 tarihlerinde çalışmalarını yürüten Kültür Komisyonu’nda, sonra da 15 Ekim 2003 tarihinde toplanan Genel Kurulda onaylanarak yürürlüğe girmiştir. 40 maddelik Somut olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesi’nin (Convention pour la sauvegarde du patrimoine cultural immateriel) UNESCO Genel Kurulunda kabulü, aşağıda görüleceği gibi uzun bir hazırlık döneminin ve çalışma takviminin sonunda gerçekleşmiştir.

Sözleşme TBMM’nin 19/01/2006 tarihli oturumun-

da oy birliği ile kabul edilmiş, “Somut Olmayan Kültürel Mirasın Korunması Sözleşmesinin Onaylanmasının Uygun Bulduğuna Dair Kanun” (No: 5448) 21 Ocak 2006 tarih ve 26056 Sayılı Resmî Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiş ve Türkiye’nin taraf olma süreci 27 Mart 2006 tarihinde tamamlanmıştır.

Böylece kültürel değerlerimiz, güncel bir projeyle titiz bir şekilde araştırılarak dünya kamuoyuna da duyurulmuştur. Sözünü ettiğimiz projenin anlaşılması ve inceleme alanları, günümüze kadar yapılan çalışmaların yanı sıra gelecekte yürütülecek saha çalışmalarında da önemli bir yer tutar.

Somut Olmayan Kültürel Miras; toplulukların, grupların ve kimi durumlarda bireylerin, kültürel miraslarının bir parçası olarak tanımladıkları uygulamalar, temsiller, anlatımlar, bilgiler, beceriler ve bunlara ilişkin araçlar, gereçler ve kültürel mekanlar anlamına gelir.

Projenin araştırma alanları;

a) Somut Olmayan Kültürel Miras’ın aktarılmasında taşıyıcı işlevi gören dil ile birlikte sözlü gelenekler ve anlatılar (destanlar, efsaneler, halk hikayeleri, atasözleri, masallar, fıkralar vb.),

b) Gösteri sanatları (Karagöz, meddah, kukla, halk tiyatrosu vb.),

c) Toplumsal uygulamalar, ritüeller ve şölenler (nişan, düğün, doğum, Nevruz, vb. kutlamalar),

d) Doğa ve evrenle ilgili bilgi ve uygulamalar (geleneksel yemekler, halk hekimliği, halk takvimi, halk meteorolojisi vb.)

e) El sanatları geleneği (dokumacılık, nazar boncuğu, telkâri, bakırcılık, halk mimarisi).

Türkiye, UNESCO Somut Olmayan Kültürel Miras listelerine kaydettirdiği 17 unsur ile UNESCO’ya en çok unsur kaydettiren ilk 5 ülke arasında yer almaktadır. Bu unsurlar:

- Meddahlık (2008)
- Mevlevî Semâ Töreni (2008)
- Âşıklık Geleneği (2009)
- Nevruz (2009)
- Karagöz (2009)
- Geleneksel Sohbet Toplantıları (2010)
- Kırkpınar Yağlı Güreş Festivali (2010)
- Alevî-Bektâşî Ritüeli Semah (2010)
- Tören Keşkeği Geleneği (2011)
- Mesir Macunu Festivali (2012)
- Türk Kahvesi Kültürü ve Geleneği (2013)
- Ebru: Türk Kâğıt Süsleme Sanatı (2014)
- Geleneksel Çini Ustalığı (2016)
- İnce Ekmek Yapma ve Paylaşma Kültürü: Lavaş, Katırma, Yufka (Çokuluslu) (2016)
- Bahar Kutlaması: Hıdırellez (2017)
- Isık Dili (2017)
- Dede Qourqud/Korkyt Ata/Dede Korkut Mirası: Destan Kültürü, Halk Masallar ve Müzik (Çokuluslu) (2018)

Kültür tarihimizdeki unsurların korunması, dünya sahnesinde milletimizin yerini sağlamlaştırmaktadır. Günümüzün ve geleceğin karanlıkta kalmaması noktasında yapılan bu çalışmalar kurttarıcı niteliktedir. Günümüzde unutulma tehlikesine karşı bir çözüm niteliği taşıyan bu çalışmalarla, söz uçtu biz tuttuk diyebileceğimiz onlarca araştırma akademisyenlerimiz tarafından yapılmıştır ve yapılmaya devam edilmektedir. Girişimde bulunulan her proje göstermektedir ki; Türkler, dünya toprakları üzerinde büyük bir alana yayılmış ve başka halkları etki altında bırakmış bir millet olarak, değerlerine bağlılığıyla da güçlü bir kavim olmuştur ve olmaya devam edecektir. İlmek ilmek işlenmiş, çağlara sinmiş değerlerimizin ebediyen var olması dileğiyle...